

Arktos se z vydavatelství, publikujícího tituly ryze analytického rázu posunul poněkud literárnějším směrem, čehož příkladem může být například dílo od Ernsta von Salomona „It Cannot Be Stormed“. Budou se i další vaše aktivity ubírat tímto směrem? Neuvažujete například o znovuvydání některých děl od Knuta Hamsuna nebo Jacka Londona?

Ano, v budoucnu chceme vsutku publikovat mnohem více románové fikce. Kromě „It Cannot Be Stormed“, jež pojednává o konzervativní revoluci, jsme rovněž vydali román s názvem „The Saga of the Aryan Race“ od perského zoroastriánského autora Poruse Homiho Havewaly. Jedná se o historii zoroastriánských árijských kořenů v podobě mytologického příběhu. Letos v létě jsme vydali další román „The Owls of Afrasiab“ od švédského autora Larse Holgera Holma, pojednávající o dobytí Konstantinopole muslimy v roce 1453. V současnosti dokončujeme práce na překladu románu „Morning Crafts“ od Tita Perduea, jehož tématem je příběh chlapce, který byl nalákán k navštěvování tajné školy v lesích, jejíž učitelé se úpěnlivě snaží o záchranu pozůstatků západní civilizace. Jsem přesvědčen, že v tomto našem vydavatelském plánu zahrnujícím jak nová, tak i klasická díla budeme i nadále pokračovat. V současnosti však nemáme v plánu vydávat Hamsunova nebo Londonova díla. Všechny jejich nejdůležitější knihy jsou momentálně k mání, nevylučujeme však, že někdy v budoucnu vydáme některé z jejich méně známých děl.

Vydáváte poměrně mnoho knih ve skandinávských jazycích. Je to tím, že v této oblasti máte širokou čtenářskou obec nebo za tím stojí i jiné důvody?

Důvodem, proč je pro nás skandinávský trh tak důležitý, je, že mimo mě samotného jsou všichni členové našeho vydavatelského týmu skandinávského (většinou švédského) původu, tudíž tato jazyková oblast byla pro nás vždy prioritou. Dále nesmíme zapomínat, že v této oblasti již po několik desetiletí lze vyzorovat vzrůstající odpor vůči extrémnímu liberalismu, proto zde projevují o naše myšlenky velký zájem.

Z posledních dvaceti knih, jež jsem měl možnost přečíst, byly právě ty vydané Arktosem nejlépe zredigované. Nejlépe se vypořádaly s interpunkcí a rozdělením

kapitol, obsahovaly nejméně chyb a jejich překlady byly nejbližší originálu. Jaké je tajemství vašeho vydavatelského týmu?

Jakožto šéfredaktor Vám děkuji za kompliment! Nestojí za tím žádné tajemství, jen hodiny a hodiny tvrdé práce! Každou knihu, na níž pracuji, podrobuji vyčerpávajícímu kontrolnímu procesu, nakolik mám tendenci být puntičkářský. Proto je většina našich knih kontrolována ještě druhým redaktorem (korektorem), Danielem Fribergem, který je též zodpovědný za vnitřní uspořádání díla, a vykonává opravdu skvělou práci. Taktéž máme k dispozici několik excelentních grafiků, jež vytvářejí obaly našich knih. Mou doposud nejoblíbenější obálkou je ta k dílu „Archeofuturismus“, připomíná mi totiž obal alba Kraftwerk. Udržujeme si velice vysoké standardy. Není totiž nic trapnějšího než špatně redigovaná kniha. Je pro mě frustrující, když si koupím knihu a následně počítám chyby na každé její stránce. Něco takového je dnes běžné, a to i v případě renomovaných vydavatelství, což dávám za vinu automatické počítačové kontrole gramatiky a hláskování, nemluvě o práci pod tlakem uzávěrky a obyčejné lidské lenosti. Coby opravdová autentická pravice máme nejlepší ideje, jež si zaslouží být publikovány v kvalitně vyvedených knihách. Když rediguji knihu, chci ji mít na té úrovni, jakou očekávám, když si sám některou koupím. Cokoli méně kvalitního mě přivádí k šílenství.

Kdy jste se vy osobně začal zajímat o témata, jimž dáváte prostor ve vašich dílech? Bylo tomu tak již od nepaměti nebo váš zájem začínal přicházet postupně?

Až do svých vysokoškolských let jsem byl poměrně konvenčním člověkem, pak mi však otevřel oči obsah knihovny na michiganské univerzitě, jenž je vskutku obsáhlý. Zanedlouho jsem si uvědomil, že mé náhledy na společnost a život celkově se neshodovaly s těmi, jež zastávali moji profesori a kolegové, proto jsem se vrhnul na čtení, abych se domohl alternativ. Zaujaly mě informace o tradiční pravici v Evropě, ačkoli tak zcela nekonvenovaly s mým přesvědčením, navíc jsem si ani nemyslel, že by mohly být uplatnitelné v dnešní realitě. Po nějaké době jsem narazil na odkazy týkající se německé konzervativní revoluce ve 20. letech a evropské Nové pravice, jež mi připadly o mnoho bližší, a to i přesto, že v dané době o nich byly v anglicky psané literatuře jen pramalé zmínky. Četl jsem díla Julia Evoly i jeho učitele, Reného Guénona, jež v mé duši zapálily oheň a přivedly mě k přesvědčení, že existuje i jiná cesta pojmání společnosti a našeho místa v jejím středu, a že právě ona a nikoli moderní svět, představuje skutečnou normu. Jak napsal právě Guénon, modernita je ve skutečnosti pouhou úchylnou. Celkově vzato, trvalo mi 15 let, než se moje myšlení zformovalo do současné podoby. A jsem si jist, že se nikdy nepřestane vyvíjet, ačkoli jsem si již vytvořil pevný myšlenkový základ.

Myslíte si, že vaše poselství přijímají některé generace více než ty ostatní? Zdá se mi totiž, že právě současná generace X-Y je tou, která jeví nejvíce zájmu o budoucnost.

Ano, určitě platí, že lidé mladšího věku, speciálně ti mladší třiceti let, přijímají naše myšlenky nejsnázeji, setkal jsem se však s mnoha ryzími jedinci z nejrůznějších věkových skupin, jež naše ideje zaujaly. Myslím si však, že pro mladé lidi mají opravdu větší význam, nakolik lidé

narození v posledních desetiletích budou po velmi dlouhé době prvními, kteří se budou muset vyrovnat s faktem, že jejich země nevzkvétají. Mně osobně je 38, což ze mě činí jednoho z příslušníků Generace X. Živě si pamatuji své mládí v New Yorku 80. let, kdy se zdálo, že kriminalita se vymkne veškeré kontrole, přičemž zde existovalo reálné nebezpečí, že se nedožiji ani třiceti let a zahynu následkem jaderné války nebo budu usmažen k smrti z důvodu zmizení ozónové vrstvy z ovzduší. Naštěstí se tyto scénáře nenaplnily, semínka apokalyptického myšlení s ohledem na budoucnost však již v mé hlavě zakořenila, což je do jisté míry obdobné i u jiných mých současníků a mladších osob. Myslím, že se jedná o totožný fenomén, jenž některé německé intelektuály, kteří zažili apokalypsu 1. světové války a následný ekonomický kolaps, vedl ke zformování tezí o konzervativní revoluci, jimiž se později inspirovala Nová pravice.

Jestliže se myšlenky obsažené v mnohých vašich knihách zakládají na pravdě, moderní civilizace tak, jak ji známe, je založena na některých mylných domněnkách. Je tomu skutečně tak? V čem tkví problém moderní společnosti? Můžeme vidět nějaké náznaky?

Ano, vydali jsme knihy nahlízející na tyto záležitosti z mnoha rozdílných úhlů, většina jejich autorů se však shodne na tom, že naše civilizace již nějakou dobu kráčí špatným směrem. Osobně jsem přesvědčen, že tuto překerní situaci zapříčinilo rozčarování ze sekularismu a rovnostářství, jež vdechly život stále více se roztahujícímu materialismu, který přivádí svět k nepřičetnosti. Není možné udržet při životě žádnou z původních kultur, když postrádáme posvátno. Když zastáváte přesvědčení, že individua i svět jako celek jsou jen náhodnými shluky chemických sloučenin, nevyhnutelným výsledkem je sobectví, krátkozrakost, ignorace tradic a kulturních hranic, rovnostářství (jak kulturní, tak i společenské), fyzická i duševní slabost a násilí. Důsledky těchto postojů můžeme vidět prakticky ve všech zemích světa. Společným jmenovatelem je chaos. Amerika dneška připomíná dřávou loďku, v níž se objevují další a další díry, zatímco její kapitáni stojící po kolena ve vodě horečně pobíhají tam a zpět snažíce se utěsnit veškeré otvory dříve, než se bárka potopí. Řešením je opustit potápějící se plavidlo a vybudovat nové podle lepších plánů, jen málo lidí je však ochotno podstoupit všechny těžkosti s tím spojené, protože by to vyžadovalo spoustu úsilí a vytváření nových vizí. Nikdo nemyslí v horizontu delším než do příštích voleb. Tímto způsobem nemůže být v žádném případě spravován národ. „Záchrana světa“ nespočívá výhradně v odlišném ekonomickém přístupu nebo v zamezení přístupu ilegálním imigrantům, ačkoli i tyto dvě věci k ní mohou dopomoci. V první řadě však musí dojít ke komplexní proměně společnosti a postojů jejích jednotlivých členů. Nežli budeme moci vybudovat něco trvalého, musíme se znovu zmocnit svých duší a spojit se s transcendentnem.

Druhá část rozhovoru s Johnem Morganem, který vedl Brett Stevens, byla převzata ze stránek Amerika.org.